

Je zou denken: wat heeft het Eurovisie Songfestival in Basel, Zwitserland, in hemelsnaam te maken met Bodegraven-Reeuwijk?

Nou, meer dan je denkt. Want als je goed luistert naar de liedjes van dit jaar, hoor je het borrelen in de Bodegraafse binnenstad, rimpelen over de Reeuwijkse plassen, en echoën in de lege gangen van het voormalige Lieverdje pand aan de Brugstraat.

Neem Claude's "C'est la vie". Een Franstalige bespiegeling over het leven, de ups en downs, de weemoedige tred van de tijd. Als dát geen soundtrack is voor de gemiddelde fietstocht over de Meije met tegenwind en een leuke band, dan weet ik het ook niet meer.

Of wat dacht je van Yuval Raphael's "New Day Will Rise"? Een hoopvolle boodschap uit Israël die eigenlijk precies past bij het gevoel dat je krijgt als de zon opkomt boven de Reeuwijkse Plassen, je verse broodjes haalt bij Brood&Ko, en denkt: "Ja hoor, ik leef nog."

Ziferblat's "Bird of Pray" — mysterieus, geladen — had zó de titelsong kunnen zijn van een documentaire over de lange wachttijden voor een vergunning bij de gemeente.

JJ's "Wasted Love", met die opera-EDM-storm? Perfecte soundtrack voor als je je auto parkeert bij de Buurtsuper, maar erachter komt dat je portemonnee nog thuis op de keukentafel ligt.

En dan hebben we Go Jo's "Milkshake Man". Een flamboyante Zweed met meer glitter dan de kerstetalage van de Zeeman. Past wonderwel bij de jaarlijkse Bodegraafse jaarmarkt. Je weet wel — die dag waarop je burens ineens een leren broek en cowboyhoed blijken te bezitten.

Wat het Songfestival ons elk jaar opnieuw leert, is dat emoties universeel zijn. Liefde, verlies, vreugde, verwarring, dansdrang — het maakt niet uit of je in Basel op het podium staat of op het terras bij 't Wapen van Reeuwijk.

We delen het allemaal. Alleen dragen wij het liever in regenjassen dan in glittercapes.

En misschien is dát wel de connectie tussen Eurovisie en Bodegraven-Reeuwijk. We zijn nuchter, maar ook dromerig. We lachen om te veel theater, maar stiekem... genieten we ervan. We stemmen niet met onze telefoon, maar met ons hart.

Dus als je vanavond kijkt — of luistert — weet dan: tussen die rookmachines, hoge noten en wapperende vlaggen, zit ook een stukje van ons.

Van het oude station, de nieuwe Jumbo, en het geluid van een kat op dakpannen bij zonsondergang.

Dat is óók Eurovisie. Alleen dan met een lokaal sausje.

Dit delen:

[Share op Facebook \(Opent in een nieuw venster\)](#) Facebook

[Delen op X \(Opent in een nieuw venster\)](#) X